

BARVY VŠECKY

(Třeboň A 4, fol. 397b)

- Barvy všecky, jenž rostú na poli,
kteréz nosí zemská roli,
Buoh zjednal k své vůli,
co se to znamená koli.
- 5 Modrú barvu múdří chválé,
neb se v ničém nezkalé:
co činí, to všecko stálé,
protož jest ta hodna krále.
- 10 Bielá barva dobrú naději miení,
ale žef se snadně ušpiní,
protož jí mnozí viní,
že z radosti smutek činí.
- Šerá barva výše sebe sáhá,
kohož pravá milost přemáhá,
15 v tom nebezpečná váha:
varuj se jic jako vraha.
- Červená barva u milosti hoří:
pravá milost rovná se k moří,
ktož jí do starosti dvoří,
20 musíš býti pro ni v hoří.
- Zelená barva jest lehké ceny,
ale jest snadna k proměnění,
líba ku pohledění,
brzka také k proměnění.
- 25 Brunátnú barvu mnozí mají,
neb ta tajných věcí tají:
ktož pravú milost znají,
múdří se s tím často obierají.
- Blankytná barva jestit celá naděje:
30 nedbaj toho, když se dobře děje,
tak jakž s věrú přěje,
tím smutné srděčko okřěje.
- Černá barva smutek plodí,
vdovskému se stavu hodí:
35 komuž žalost v srdci škodí,
mnohýt člověk v ní tak chodí.
- Žlutú barvu toto hanic,
nebt jest hnutna klevetanie:
nejednu pannu, paní
40 nebo svým jazykem lstivě raní.

Modrý květ ustavičnost zvěstuje,
blaze tomu, komuž ona přěje:
milost, jejie milost
jestit, jestit mé utěšenie.

SLUNCE STKVŮCÉ

(Třeboň A. 7, fol. 140a—140b)

Slunce stkvúcé, tož již svičtí,
mé srděčko ktve jako v kvietí
po té, ješto v modrém chodí,
mému srdci radost plodí.

5 Anjelskéhož jest zezěnie,
rozkošnéhož jest stvořenie,
přestátněť jejie narozenie:
být pomněla na mé služenie!

Slušíť také krásně slůžiti,
10 nad jiné jí chváliti,
neb ona muož utěšiti,
ochotně slůvec promluviti

a řkúc: „Muoj milý, pravím tobě,
však máš mé srdce vždy při sobě,
15 jinak toho neproměním,
radějšet já smrti podstúpím.“

„Z tohož děkuji tvé milosti,
zbavilas mě vše tesknosti,
mého těžkého myšlenie,
20 srdce propustila z vězenie.“

Ját jinak řeci nemohu:
Z tohož děkuji Pánu Bohu,
nebt jest ten dar od něho dán,
Budiž pochválen nebeský Pán!

ANDĚLÍKU ROZKOCHANY

(Praha UK XVII F 9, před. příd.)

Andělku rozkochaný,
nade všecky přěvbyorný,
všie milostí plný,
mému srdci zvolený!
5 Ty si kvietek ovšem přěvbyorný,
tobět slůžím beze všie proměny,
já tvój sluha jediný!

DŘEVO SE LISTEM ODIEVÁ

(Videň 4558, fol. 24b—25a)

Dřevo se listem odievá,
slaviček v keřku spievá.
Máji, žaluji tobě
a méč srdce ve mdllobě.
5 Zvolil sem sobě milú,
ta tře mé srdce pilú.
Pila hřeže, ach bolí,
a tvójt budu, kdeť sem koli.
Srdéčko, divím se tobě,
10 že nechetš dbáci o sobě.
Tvá radost, veselé hyne
pro tu bezě jmene.
Ačť bych já ji zimenoval,
mnohýt by mě štrafoval,
15 a řka: „Proč ty tak slúžíš?
Čemu se milostí chlubiš?“
Neustavičný milovník
jako u česty hřeplik:
k čemu se koli přičiní,
20 a tomu všemu uškodí.
Ktoť sem, tenž nosim pilu:
jáť mám najkrašší milú,
tét nikomu nepoviem,
sámť ji s mým srdéctcem viem.
25 Viera vieře pomáhá:
kdeť sú dva sobě věrna —
on jí a ona jemu —,
nepoviedaj třeciemu.
Mnohýt se rád honosí,
30 ten tajemství pronosí.
Ach naň, zlýt obyčejť jmá,
nepřejeť mu, ktoť jeho zná.
Poniž on vás tak hanie,
prosimť vás, panny i panie,
35 přezdíec jemu: „Ruší nás,
vyščérčmež jeho pryč od nás!

PŘEČEKAJE VŠIE ZLÉ STRÁŽE

(Třeboň A 7, fol. 154a—154b)

Přečekaje všie zlé stráže,
puojduť k milé hrdlo váže.
Svooj kuon pustim po dúbřavě,
sám s ní sedu rozmlúvaje.
5 Již ptáčekové zhuoru vstali,
vzhuoru vstavše zazpívali,
zazpievavše pryč letěli,
mě smutného zde nechali.
Tiem zpívaním, tiem volaním
10 ubudichu krásnú paní.
Když se j' ze snu probudila,
ke mně mile promluvila
a řkúc: „Brachku, čas jest vstáti,
skuorot bude již svítati!
15 Den se blíží, ten já znaji,
vše zlé stráže vzhuoru vstávaji.“
„Rozlúčenje mezi náma —
klevetníckóm radost dána!
Protož, milá, buďvaž věrna,
20 žádný zlý sok mezi náma!“

SLÓVCE M

(Praha UK XX B 9, fol. 156b)

Srdce, netuž, nelzež zbyti, pravím cele, aniť se jest lze ukryti již veselé. 5 Tot pravím: Za utšenie mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 10 a v tomť se znám. Ač pod nebem jest stvořenie, nerozomím, růže, jiný květ nic nenie, toť směle diem. 15 Tot pravím: Za utšenie mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém 20 a v tomť se znám.	Jestíť jí milo služiti, ač z milosti, anať dá dobrým požití vždy v radosti. 25 Tot pravím: Za utšenie mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 30 a v tomť se znám. Rač to v svém srdci zavřeti, než bez smiechu, ež mněť jiné nelze mieti za útěchu. 35 Tot pravím: Za utšenie mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srděčku mém, 40 a v tomť se znám.

Tedyť poviem otevřeně:
V tvěť službě sem!
Aniť změním do skončenie
mé milé M.

- 45 Tot pravím: Za utšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srděčku mém,
50 a v tomť se znám.

V 112 p. 90 - bei emmer